

ARTIKELEN

De Europese Reclasseringsregels: goed dat ze er zijn, voor Europa en voor Nederland*

Leo Tigges

Gerard de Jonge bespreekt in *PROCES* 2010/3 het verschijnen van de Europese Reclasseringsregels.¹ De teneur is: goed dat ze er zijn (hij legt dat overigens niet uit), maar weinig relevant voor Nederland, te vrijblijvend en te slap geformuleerd. En verder worden door hem enige stokpaardjes bereden: lagere overheden zouden kwaliteitszetels in de besturen moeten hebben, de reclassering moet opdrachten van justitie kunnen weigeren, de reclassering moet de reclassent schriftelijk informeren over de aard van de interventies.

Ik vind dat Gerard een wel erg zuinige beschrijving van de regels en van hun betekenis geeft.

Beschavingsproces

De Raad van Europa (RvE) vindt zijn wortels in het inzicht dat rechten van burgers beschermd moeten worden. Veel van het werk van de RvE richt zich traditioneel op het gevoelige terrein van de strafrechtspleging, waar burgers maar al te gemakkelijk slachtoffer kunnen worden van machtsmisbruik van de autoriteiten of van onbehoorlijk optreden. In de aanbevelingen of regels die de RvE stelt, wordt gepoogd om een zo goed mogelijke balans te vinden tussen de vele belangen die er spelen: inbreuken op de rechtsorde moeten worden bestreden en de rechten van de samenleving, burgers, slachtoffers en daders/verdachten moeten worden gerespecteerd. Lastig daarbij is dat de conceptaanbevelingen door de regeringen aanvaard moeten worden. Dat is geen vanzelfsprekendheid als men zich realiseert dat de tradities van de lidstaten van Europa zeer verschillend zijn en het democratisch besef zich veelal nog verder moet ontwikkelen. We hebben hier te maken met 47 lidstaten, met elk hun eigen traditie, organisatievorm en juridisch systeem.

Tegen die achtergrond is het een heuglijk feit dat de RvE nadat de *Prison Rules* (2005) en de *Rules for Juvenile Offenders subject to Sanctions and Measures* (2008) tot stand zijn gekomen, het op zich heeft genomen om ook regels voor de reclas-

* Leo Tigges is secretaris-generaal van de CEP, de Europese Reclasseringsvereniging. Hij was vanuit deze organisatie als adviseur betrokken bij de opstelling van de regels. Zijn erkentelijkheid gaat uit naar Prof. Anton van Kalmthout die enkele suggesties deed naar aanleiding van een eerdere versie van dit artikel.

1 G. de Jonge, 'De nieuwe Europese Reclasseringsregels: goed dat ze er zijn, maar weinig relevant voor Nederland', *PROCES* 2010/3, p. 134-140.

De Europese Reclaseringsregels: goed dat ze er zijn, voor Europa en voor Nederland

sering te formuleren. Ik zie het als een erkenning van het belang van de reclasering. De grondgedachte van de regels is namelijk: voor een goede strafbedeling is de reclasering onmisbaar. De rechter heeft voor zijn beslissing over de straf informatie nodig over de achtergrond van de verdachte, zijn recidiverisico, de mate waarin hij geïsoleerd is in de samenleving (*social exclusion*), de gevolgen van de straf voor het verder versterken van zijn geïsoleerde positie dan wel het kunnen bijdragen aan de doorbreking hiervan. De rechter kan via de reclasering de veroordeelde hulpmiddelen aanreiken om zijn zelfsturend vermogen te vergroten, door hem toezicht en begeleiding aan te bieden. De rechter heeft een instrument in handen om vrijheidsstraffen zo veel mogelijk te vermijden door een alternatieve straf of een voorwaardelijke straf op te leggen. Dat men het in Europa op dit moment heeft aangedurfd om deze regels voor Europa te stellen, kan ik niet anders zien dan als een belangrijke verworvenheid en een uitdrukking van de toenemende beschaving. Zelfs in Nederland, waar al een lange reclaseringstraditie bestaat, heeft het lang geduurd voordat de politiek zich voor het eerst nadrukkelijk heeft uitgelaten over het belang van de reclasering voor een behoorlijke strafrechtspiegeling.²

Met andere woorden, het is een mijlpaal in de geschiedenis van de strafrechtspiegeling en in die van Europa dat de Reclaseringsregels er nu zijn. Bovendien ken ik nog geen andere publicatie in de wereld waarin de essentie van de reclasering en de voorwaarden die aan een goede reclasering gesteld moeten worden zo grondig en consistent beschreven zijn. Het bijzondere daarbij is dat alle lidstaten (47) zich erachter hebben gesteld!

Voor een grondige beschrijving van het ontwikkelingsproces van de reclasering en de plaats die de regels daarin innemen, verwijs ik naar de bijdragen van Sonja Snacken en Rob Canton.³

Hoofdkeuzes

Juist waar de grenzen in Europa in toenemende mate wegvallen, waar dus ook vaker sprake is van grensoverschrijdende criminaliteit en van een druk om tot grensoverschrijdende oplossingen te komen (denk bijvoorbeeld aan de Europese Kaderbesluiten tot wederzijdse erkenningen van strafvonnissen), is het ook voor Nederland van belang dat de lidstaten moreel verplicht zijn zich te houden aan de Europese regelgeving van de RvE. Deze regels dragen bij aan een harmonisering van de strafrechtssystemen.

Dat laatste krijgt extra reliëf als men zich realiseert dat de verschillen in Europa tussen de reclaseringssystemen nog erg groot zijn. Weliswaar worden in elk land van de Europese Unie reclaseringstaken uitgevoerd (in het bijzonder voorlich-

2 Eerst werden in 1982 woorden gesproken als: 'De reclasering is essentieel voor en onlosmakelijk verbonden met een werkelijke humane strafrechtspiegeling.' Zie: PROCES 1982, p. 98-103.

3 Sonja Snacken hield op het CEP-congres in Malaga in mei 2010 een lezing waarvan de powerpoint te vinden is op www.cep-probation.org, onder 'Events', onder 'Presentations Malaga'. Zie verder R. Canton, 'European Probation Rules: What they are, why they matter', *Eurovista, Probation and Community Justice* 2010, 1, p. 62-69.

Leo Tigges

ting, toezicht en nazorg, werkstraffen), maar de verschillen in taken, in gezag, in financiële middelen die de reclassering ter beschikking staan, in de zwaarte van het delict en de problematiek van de daders die voor reclassering in aanmerking komen, zijn en zullen nog lange tijd enorm groot blijven.

Harmoniseren doet ook pijn. Het is lastig om afstand te moeten doen van datgene wat verworven is en gezien wordt als het onderscheidende en goede element van het eigen systeem.⁴ Tegelijkertijd zijn sommige landen niet of nog niet toe aan het maken van een principiële keuze. Bijvoorbeeld dat de reclassering voorlichtingsrapporten uitbrengt, dat de reclassering herstelbemiddeling doet (en dus niet een andere organisatie) of dat de slachtofferzorg de verantwoordelijkheid van de reclassering is. (Hierbij moet worden aangetekend dat ook bij bijvoorbeeld de *Prison Rules* de formulering niet zodanig is dat deze geen ruimte laat aan individuele lidstaten om de regels binnen de context van hun eigen strafrechtssysteem te interpreteren en aan te passen.) Gerard de Jonge noemt het een te slappe en vrijblijvende opstelling van de RvE om aan de lidstaten over te laten of men deze taken wel of niet bij de reclassering wil beleggen. Maar eenduidige voorschriften zouden thans onhaalbaar zijn geweest en hadden kunnen voorkomen dat de regels zouden zijn aangenomen. Ik zie de huidige regels als een wezenlijke tussenstap. Over vijf tot tien jaar zullen nog meer eenduidige keuzes kunnen worden gemaakt. De regels zijn immers niet statisch. Deze zullen nu al een verdere impuls geven aan de lidstaten om tot een doordenking van de hoofdtaken van de reclassering te komen en wellicht, voor zover dat nog niet het geval is, tot een opnemng van alle hoofdtaken (in het bijzonder de voorlichtingstaak) in het takenpakket.

Betekenis voor Nederland

Anders dan Gerard de Jonge meent, hebben de Reclasseringsregels ook betekenis voor Nederland, ondanks het feit dat er in Nederland een lange reclasseringstraditie bestaat en er veel is bereikt. De reclassering heeft in toenemende mate respect bij actoren van de strafrechtspleging en van de politiek. De reclassering staat op de kaart en is een onmisbare partner in het arrondissementale beleid. Gelukkig neemt de belangstelling voor wetenschappelijk onderzoek naar het functioneren van de reclassering toe. Al was het vooral de reclassering zelf die deze impuls aan de wetenschappelijke wereld moest geven. De werkmethode bij de reclassering worden steeds beter doordacht, waardoor professionals minder zelf improviseren, maar gebruik kunnen maken van gestructureerde werkprocessen en hulpmidde-

4 Landen zoals Italië en Spanje kennen het instituut van de voorlichtingsrapportage als bijdrage aan de berechting niet. In Frankrijk is de maatschappelijk werkbenadering dominant; men is er wars van hulpmiddelen om het recidiverisico en de criminogene factoren vast te stellen; begeleiding en controle staan centraal, zonder dat er gedragsinterventies aangeboden worden of voorhanden zijn. Engeland en Wales hebben kritische opmerkingen gemaakt bij passages over te stringente *breach procedures* en het dragen van uniformen van werkgestraffen. Ten slotte is er in sommige landen, bijvoorbeeld in Ierland, geen groot enthousiasme voor regels die van buiten komen.

De Europese Reclaseringsregels: goed dat ze er zijn, voor Europa en voor Nederland

len, zonder dat het gewicht van hun professionele oordeel wordt beperkt. Het is een groot goed dat het kabinet de vrijheidsstraffen wil terugdringen en het aantal voorwaardelijke sancties wil uitbreiden. Wij laten in Nederland – in vergelijking met het buitenland – de Nederlandse gedetineerden in het buitenland niet in de steek (de unit Buitenland van de drie reclasseringsinstellingen met zijn uitgebreide netwerk van vrijwilligers). Ook is het – zeker in vergelijking met andere landen – een heuglijk feit dat de nazorg met de gemeenten structureel wordt opgezet. Ja, als je het zo ziet, dan zijn de Europese Reclaseringsregels voor Nederland minder relevant.

Maar ook in Nederland kan een ander, repressiever politiek klimaat gaan ontstaan, waarin de reclassering en de reclasseringsoptiek belemmeringen opgelegd krijgen. Dan zijn de Reclaseringsregels toch een instrument om de dan zittende regering eraan te herinneren dat er in Europa wel afspraken zijn gemaakt over de positie en de functie van de reclassering. Ik geef toe dat dat zeker niet doorslaggevend is, maar dat geldt ook voor bijvoorbeeld de *European Prison Rules*, aan de totstandkoming waarvan Gerard de Jonge heeft bijgedragen.

Ik zie zeker een achttal onderwerpen uit de Reclaseringsregels die een wenkend perspectief voor Nederland hebben. Ik kan deze slechts kort aanstippen:

- 1) Opname van de *desistance*-benadering in het reclasseringswerk, als aanvulling op de *What Works*-benadering (in het bijzonder Regels 76 tot en met 80). Hierin wordt het belang onderstreept van rehabilitatie, van continuïteit, van het gebruikmaken van de sterke punten van de reclassent (*human capital*) en van zijn sociale omgeving (*social capital*), van het bevorderen dat positieve ervaringen worden opgedaan, van het betrekken en beter op elkaar afstemmen van allerlei maatschappelijke diensten (werk, huisvesting, opleiding, zorg) die voor de re-integratie van belang zijn. Voor het laatste zijn *inter-agency agreements* nodig.
- 2) De *resettlement* van ex-gedetineerden (Regels 59 tot en met 61). De reclassering is nauwelijks betrokken bij de voorbereiding op de vrijlating van de gedetineerden, in het bijzonder de kort verblijvenden. De nazorgconvenanten die nu met de gemeenten zijn gesloten, zijn een groot goed en onmisbaar, maar zeker niet voldoende om de veroordeelden die dat nodig hebben goed voor te bereiden op de vrijlating en hen bij te staan bij de moeilijke periode na de vrijlating, in de persoonlijke problemen die zij ontmoeten, maar ook in het zich staande houden in het web van instanties (bijvoorbeeld huisvesting, uitkering, werk, opleiding, zorg) die iets voor hem zouden moeten kunnen betekenen. Op dit terrein is naar mijn mening ook in Nederland nog veel (terugdringen van recidive) winst te behalen.
- 3) Gerard de Jonge noemt het opmerkelijk (ik neem aan dat hij dat positief waardeert) dat in de toelichting bij artikel 22 staat dat personen met een strafblad niet automatisch ongeschikt mogen worden geacht om bij de reclassering te werken. Voor zover ik weet komt het in de praktijk nog niet voor dat ex-delinquenten bij de Nederlandse reclassering werken.
- 4) Vrijwilligers wordt een plaats in het reclasseringswerk toegedacht (Regel 34). Nederland heeft een groot netwerk van Nederlandse vrijwilligers in het buitenland die landgenoten in de buitenlandse penitentiaire inrichtingen bezoeken.

Leo Tigges

ken. Inmiddels wordt met het project COSA (Cirkels voor Ondersteuning, Samenwerking en Aanspreekbaarheid, een methode om zedendaders veilig te laten terugkeren in de samenleving) ervaring opgedaan met de grote rol die vrijwilligers in deze methode spelen. Bij een van de regio's van Reclassering Nederland is een visiedocument vrijwilligers opgesteld. Deze ontwikkelingen krijgen een steun in de rug met de Europese Reclasseringsregels.

- 5) Er zijn slechts twee regels die over *electronic monitoring* gaan (Regels 57 en 58). Bij een toekomstige revisie van de regels zal dit onderdeel zeker voor uitbreiding in aanmerking komen. De CEP zal in de komende periode een voorstel tot aanvulling gaan opstellen. In de regels is opgenomen dat als *electronic monitoring* een onderdeel is van reclasseringstoezicht, de elektronische controle dan gepaard gaat met interventies die *desistance* en rehabilitatie ondersteunen. In Nederland is nog niet zo lang geleden voorgesteld om huisdetentie mogelijk te maken, met als controlemogelijkheid elektronisch toezicht. In dit voorstel werd niet voorzien dat de reclassering een rol zou spelen in ondersteuning van de veroordeelde om het huisarrest vol te houden en in het verzorgen van rehabiliterende activiteiten gedurende de huisdetentie. Mocht in de toekomst de huisdetentie opnieuw als nieuwe detentievariant of straf worden voorgesteld, dan bieden deze regels een richtinggevend kader.
- 6) Buitenlandse justitiabelen en landgenoten die in het buitenland worden gestraft (Regels 63 tot en met 65). Nederland heeft de traditie om Nederlanders die gedetineerd zijn in het buitenland hulp en ondersteuning aan te bieden. Maar in Nederland worden buitenlanders die hier verdacht of veroordeeld worden hoegenaamd niet in contact met de reclassering gebracht.⁵ Mede hierdoor ontstaat detentiediscriminatie, als gevolg waarvan buitenlanders oververtegenwoordigd zijn in de gevangenissen.⁶ Ook Nederland zal zijn beleid en praktijk moeten wijzigen, mede tegen de achtergrond van de invoering van de Europese Kaderbesluiten 909 (overdracht van gevangenisstraffen) en 947 (overdracht van alternatieve sancties/reclasseringstoezicht).
- 7) Een evenwichtige benadering bij de overtreding van voorwaarden (Regels 85 tot en met 87, in samenhang met Regel 10 van de Aanbeveling R(92) 16). Er mag geen automatische omzetting plaatsvinden in gevangenneming in het geval dat de veroordeelde zich niet aan de voorwaarden van een alternatieve straf of reclasseringstoezicht houdt. In Nederland worden de voorwaardelijke sancties in toenemende mate toegepast. Daardoor zal in de praktijk de spanning steeds vaker worden gevoeld tussen het belang van strakheid en consistentie enerzijds en het kijken naar de ontwikkelingskansen van de reclassent

5 In de zogeheten beslisboom die het OM (in overeenstemming met de reclasseringsorganisaties) hanteert bij het beantwoorden van de vraag of met betrekking tot een verdachte een voorlichtingsrapport wordt aangevraagd, is opgenomen dat toeristen en zij die geen enkele binding met Nederland hebben in beginsel niet in aanmerking komen voor een voorlichtingsrapport. Het OM treft voorbereidingen om de beslisboom op dit punt te wijzigen met het oog op de invoering van het Kaderbesluit 947 van de EU. Zie ook: *Impactanalyse Wederzijdse Erkenning en Overdracht EU-Strafvonnissen*, Ministerie van Justitie 2009, p. 31.

6 Zie ook: I. Durnescu, 'Foreign prisoners and probation: To discriminate or not?', in: A. Kalmt-hout (red.), *Fervet Opus; Liber Amicorum*, Apeldoorn: Maklu 2010.

anderzijds. Voorspelbaarheid en consistentie bij het overtreden van voorwaarden voor reclasseringswerkers, officieren van justitie en rechters zijn een belangrijke voorwaarde om voorwaardelijke sancties vaker toe te passen.⁷ Toch kan een te stringente toepassing van de regels, zonder oog te slaan op de positieve ontwikkeling die een reclassent al heeft ondergaan – wellicht is de weg naar boven al ingezet –, die positieve ontwikkeling in de knop breken en zijn mogelijkheden om een delictvrij bestaan te leiden, verder beperken. Het is bekend uit de *desistance*-literatuur dat de weg omhoog niet een rechte lijn is en met vallen en opstaan gepaard gaat.

Overigens lijkt het erop dat Gerard de Jonge het commentaar bij de Regels 85 tot en met 87 over het hoofd heeft gezien, anders had hij niet de opmerking gemaakt dat niet in de aanbeveling staat hoe er gereageerd moet worden bij het overtreden van de voorwaarden.

- 8) Het werk met slachtoffers en de *restorative justice*-benadering (Regels 93 tot en met 97). Binnen de reclassering staat het werk met slachtoffers en met de organisaties die de belangen van het slachtoffer behartigen nog in de kinderschoenen. Actieve aandacht is op grond van de Europese Reclasseringsregels nodig om na te gaan wat de verantwoordelijkheid van de reclassering en wat die van andere instanties (politie, Openbaar Ministerie, slachtofferhulp) is en om te beslissen in welke mate aandacht besteed wordt aan de positie van het slachtoffer in het reclasseringsproces (bewustwording bij de dader van de aangedane schade en het nemen van verantwoordelijkheid daarvoor).

Professionaliteit en gezag

Gerard de Jonge vindt dat ten onrechte niet is bepaald dat de reclassering een relatieve onafhankelijkheid moet hebben. Ik begrijp deze opmerking niet. Immers, de beschrijving van de positie van de reclassering en de voorwaarden waaraan de reclassering moet voldoen, kunnen niet anders leiden dan dat de reclassering een instantie is die met gezag spreekt, wier oordelen men, als gevolg van de professionaliteit die deze heeft verworven, op waarde zal schatten en die zich tevens ook laat evalueren, bekritisieren en stimuleren door inspectie en wetenschappelijk onderzoek.⁸

Gerard schrijft ook dat het duidelijker was geweest bij Regels 35 tot en met 41 als erkend werd dat de reclassering in sommige landen onderdeel is van justitie. De Jonge vergist zich: in bijna alle Europese landen is de reclassering onderdeel van het ministerie van Justitie, net zoals het gevangeniswezen of andere justitieonderdelen (het beleid voor het Openbaar Ministerie wordt in de meeste landen ook ten departemente gemaakt). In die zin is Nederland een grote uitzondering, met Oostenrijk (particuliere reclassering) en Schotland (onderdeel van *Regional Authorities*). Bij een document dat voor 47 landen wordt geschreven, kan natuurlijk niet

7 In het Programma Justitiële Voorwaarden van het ministerie van Justitie is dit een belangrijk uitgangspunt. Zie o.m. het factsheet 'Voorwaardelijke Sancties met bijzondere voorwaarden' van de Directie Sanctie en Preventiebeleid van het ministerie van Justitie, juli 2009.

8 Zie hiervoor de *Basic principles* 10, 11, 14 tot en met 17, en de Regels 18, 21 t/m 23, 33, 36 en 42.

Leo Tigges

apart over die enkele landen waar sprake is van een particuliere reclassering, iets worden opgenomen over kwaliteitszetsels van gemeente- dan wel provinciale besturen zoals Gerard voorstelt.

Het feit dat er in alle landen zo'n sterke institutionele en ook in formele zin een hiërarchische relatie is met het ministerie van (of de organen van) Justitie, vraagt om een professionele reclassering die gezag krijgt en verwerft. Dan is het niet meer nodig om formeel in de Reclasseringsregels te regelen dat er sprake is van een relatieve onafhankelijkheid en dat een opdracht geweigerd mag worden. Als de reclassering goede en overtuigende argumenten heeft, staat zij sterk in haar discussie en werkrelaties met de overige diensten van justitie.

Implementatie

De vraag is hoe het verder gaat met de Reclasseringsregels. Blijven ze een dode letter, of zijn ze werkelijk een inspiratiebron voor de afzonderlijke landen? Welke kracht gaat er van de regels uit?

Op de Europese Gevangenisregels wordt regelmatig een beroep gedaan indien gedetineerden hun rechten overtreden zien. Zij kunnen dan in beroep gaan bij het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), dat de regels als maatstaf gebruikt en door interpretatie van de regels tot jurisprudentie en detaillering komt. Van die mogelijkheid zal bij de Reclasseringsregels geen tot minder sprake zijn. Immers, de afhankelijkheid en kwetsbaarheid van gedetineerden is groter dan van personen die onderworpen zijn aan reclasseringstoezicht en/of alternatieve straffen. Waarschijnlijk zullen daardoor reclassenten, in vergelijking tot gedetineerden, minder officiële klachten indienen.⁹

De Europese Reclasseringsregels zullen in ieder geval gebruikt gaan worden door die staten die nog aan het begin staan van de ontwikkeling van de reclassering.¹⁰ Ik denk dat de reclasseringsorganisaties en de onderdelen van de ministeries die voor de reclassering verantwoordelijk zijn, zelf de verantwoordelijkheid moeten nemen om de implementatie ter hand te nemen en dat in een internationaal samenwerkingsverband moeten doen. In het algemeen is er bij de leden van de CEP een groot enthousiasme over de Reclasseringsregels. Niet dat iedereen tevreden is (in meer of in mindere mate wordt de eigen praktijk op de proef gesteld), maar men is er wel van overtuigd dat het voor de verdere ontwikkeling van de reclassering in de afzonderlijke landen en in de Europese Unie van belang is dat de regels er zijn. Dat schept de verplichting om er serieus mee om te gaan en om

9 De Inspectie voor de Sanctietoepassing verbaast zich erover dat het aantal klachten van reclassenten richting de reclasseringsorganisaties zo gering is. Gesteld wordt dat bij een jaarlijks aantal cliënten van circa 100.000 de klachtencommissie slechts enkele tientallen klachten bereiken. Zie: "Themaonderzoek Functioneren Klachtregeling Reclassering, Inspectie voor de Sanctietoepassing", 2006, website Inspectie. Volgens het jaarverslag van de Raad voor de Strafrechtstoepassing kwamen in 2009 bij de beroepscommissie 2397 klachten binnen vanuit het gevangeniswezen. De instroom in het gevangeniswezen in 2009 was ruim 40.000 gedetineerden (Jaarverslag DJI 2009, zie website DJI).

10 Uit eigen ervaring weet ik dat landen als Kroatië, Servië en Albanië de regels als een belangrijk richtinggevend document beschouwen.

De Europese Reclaseringsregels: goed dat ze er zijn, voor Europa en voor Nederland

per land, maar ook in de internationale context, na te gaan in welke mate de praktijk aan de regels voldoet, de praktijk moet worden bijgesteld of dat de regels op termijn herzien moeten worden.

De CEP zal in ieder geval de nodige initiatieven ondernemen. De voorbereidingen worden thans getroffen om tot een actualisering te komen van het handboek *Probation in Europe*. In de nieuwe editie zal aandacht worden besteed aan de mate waarin de afzonderlijke landen voldoen aan de reclaseringsregels. Daarnaast wordt verkend of in de komende periode een project kan worden gestart waarin wordt nagegaan hoe de EU-lidstaten elkaar het beste kunnen helpen bij de implementatie van de Reclaseringsregels. De implementatie wordt gefaciliteerd door het feit dat de Europese Commissie het om verschillende redenen van belang acht dat er een grotere harmonisatie tot stand komt in de gevangenis- en reclaseringsystemen. Het niveau van voorzieningen zal in een groot aantal landen sterk omhoog moeten vanuit het oogpunt van mensenrechten, maar ook om de overbevolking in de penitentiaire inrichtingen terug te brengen en om kosten te besparen. De Europese Commissie hecht in toenemende mate belang aan de optimalisering van de reclasering bij het bijdragen aan een vergrote mogelijkheid om straffen in de gemeenschap ten uitvoer te leggen in plaats van de gevangenisstraf.¹¹ In die zin heeft de reclasering de wind van de Europese Commissie in de rug. Het zal de lezer duidelijk zijn geworden dat ik, anders dan Gerard de Jonge, de Europese Reclaseringsregels als een belangrijke stap zie in de verdere ontwikkeling van de reclasering in Europa, maar ook in Nederland.

11 Ondersteuning hiervoor kan worden gevonden in de EU-regelgeving (Kaderbesluit 947 over de overdracht van alternatieve sancties en reclaseringstoezicht, alsmede in Kaderbesluit 829 over de overdracht van alternatieven voor de voorlopige hechtenis). In het zogeheten Stockholmprogramma van de EU (2009) wordt het belang benadrukt van pilots met alternatieven voor detentie zie: www.cep-probation.org/default.asp?page_id=65&news_item=232. In de financiële programma's van de Europese Commissie is ruimte gegeven voor projecten op het terrein van de reclasering (zie www.cep-probation.org/default.asp?page_id=65&news_item=232 en JLS/2009/JPEN/AG (onder art. 3)).